

Fâtihân Atalarımızın Çıkış Noktasını, Rotasını ve de Sonlanan Misyon'larını İyi Bilmek, ve Pusulayı Şaşdırmamak Gerek...

Benim atalarım, ne, Kürtler gibi kılıç zoruyla diz çöktürölmüş “Müslimîn”dendiler, ne de, Irak Türkmenleri gibi “Mevâlî”den... Dolayısıyla de, hiçbir zaman bağınaz (sünni) veya dogmatik olmamışlardır... Benim atalarım, köhne Bizans'a alternatif bir dinamik güç ve fikriyât -dolayısıyla de, vârislik için gerekli donanım- olarak gördükleri “İslâmiyyet” akımına, kendi arzularıyla katılmış “Müminîn”dendiler. Onun içindir ki, Şâmânî Âyin ritüellerini, ve de panteist duygu ve düşüncelerini İslâmiyyet'e uyarlayarak, “tarikât” adı verilen düşünce-davranış sistematiikleri oluşturmuşlardır. Dolayısıyla de kırsal kesimde kalan topluluklar, bu “tarikât”tan örnekleme yaparak, ve de bazı tarikâtçılardan öğreti alarak, kendi kendilerine, bir tür “İslâmo-Panteist” terminolojiyle örölmüş bir öğreti (veya destan) ile, “cem” adını verdikleri ritmik âyinler geliştirmişlerdir... Pâyitaht'a ve büyük şehirlere gidenleri ise, -Dünya konjoktürüne göre tespit edilen- Devlet politikası gereğince, sünnî “tapınç költü”ne (yani namaza niyaza), uymuşlardır; seferî olmadıkları zamanlarda... Yâni sözkonusu atalarımız, son dinin son bayraktarları olarak, “tevhid” ilkesini fiilen ve fikren, tüm insanlığa teşmil ve tatbik etmeye çalışmışlardır aslında... Onların tarihî misyonu buydu; yani İslâmiyyet'in, “Emevî-Magribî” fütühhatından sonraki ikinci -büyük- “fiilî tevhid denemesi”ydi; ki ikinci defa Avrupa'nın içlerine kadar gittiler... Ama olmayınca olmuyordu... Osmanlı'nın “ebedî devlet” ve “memâlik-i müttehede (enternasyonalizm)” ideali, meselâ Rus komünistlerinin “Sovyetler Birliği” denemesinden çok daha iyi düşünölmüş ve geniş çaplı uygulanmıştı; ki onun için de, daha uzun süreli ve kanlı bir çöküşle sonuçlandı... Ancak bu çöküş, düzenli bir ricât şeklinde idâre edildiği için, avam arasında yaşanan mahalli (folklorik) din anlayışına hâlel gelmedi/getirilmedi. Veya, halkların folklorik din anlayışına hâlel getirilmediği için ricat düzenli olarak yapılabilirdi... Yoksa, Devlet'in önemli mevkilerinde bulunmuş ve sorumluluk almış seçkin kişilerden türeyen köklü ailelerin zihniyetindeki (fikriyâtındaki) din, tevhid'den vazgeçilmesine paralel olarak erozyona uğramış, ve ibâdetler de ihtiyârî -hatta kerhen- yapılan âdetler mesâbesine indirgenmişti hâliyle... Buna rağmen, “saltanat” oligarşisi, sırf kendi hegemonyasını sürdürebilmek amacıyla “dinsel dogmatizm”e sarılmıştı; çevresinde asalak bir “bendegân” güruhu besleyerek... İşte bu yüzdendir ki -bugüne kadar her zaman- halkların mahalli (folklorik) din anlayışlarını, çeşitli mugâlâtalarla fikren tevhid ediyormuş gibi görünerek, ve de fiilen tevhid edebileceği vâdinde bulunarak, kendilerine siyâsi ikbâl (ve ekonomik avanta) yolları açmaya çalışan sahtekârlar kapladı ortayı... Yâni, koskoca ve upuzun bir “imparatorluk” deneyini gözardı ederek ve ettirerek, sanki kendisi (kendileri) başa geçip de “Asr-ı Saadet” kurallarını tam tamına uygulasa(lar) -veya uygulayabilse(ler)- şıp diye “tevhid”i sağlayacaklarmış gibi... **Sanki sünni (mahallî) yaşam ve ibâdet tarzıyla, tevhid (evrensellik) sağlanabilirmiş gibi...** Halbuki atalarımızın fütühhat yaptıkları dönemde din, “tarikât” sistematiği şeklinde yayılıyordu, ve üst yönetimde bulunanlar ve/veya hânedan mensupları dahî, bağınaz veya dogmatik değillerdi; hatta bir çoğu da tarikât mensubuydu, yâni “serbest” idi... Ancak ne zaman ki ricât başladı, işte o zaman sünni dogmatizm (yani gericilik) su yüzüne çıktı...Öyle ki, “tarikât” sistematiğinde bile, “sünni tarikât(!)” gibi saçma nitelendirmelerle ayrışmalar oldu. Halbuki aslında bunlar, “tarikât” kolları değil, “sünni cemaat”lardı, ve de Hristiyanlık'daki “kilise”lere tekâbül ediyordu... **Demek ki, silsile takip eden Ortadoğu dinlerinin -Sumer mahreçli- “kişileştirilmiş tanrı” kavramı, son dinin (İslâmiyyet'in) tevhid ideali ile çelişiyordu.** Yâni “kişileştirilmiş (veya mit'ik) tanrı” kavramı, ve de bu “tanrı”nm, Dünya'nın bir yerinde, bir zamanlar yaratmış olduğu bir

insanın (peygamberin), evrensel insan örneği sayılabileceği -yâni sünnet (hadis)- fikri, mahalli olmaktan çıkarılıp evrensel kılınmıyordu; fiilen de, mantıken de... Nitekim Yahudilik'te bu husus açıkça belirtiliyor, ve Rabb (veya Yehova), kavim tanrısı olarak kabul ediliyordu... Hristiyanlığın kiliseler şeklinde gelişip yayılması da, aynı mantıkla bakıldığında, akla yatkın geliyordu... **Ama “büyük ricat” başladıktan sonra, bizim “mürteci”lerin uydurduğu, “tevhidci sünî İslâm” kavramı ise tam anlamıyla bir zirvaydı...** Aslında Muhammet Peygamber, -o zamanki mantıkla- iyi düşünmüş, ve Yahudiliğin de, Hristiyanlığın da gerçekte Monoteizm (tek tanrıcılık) olmadığını görerek, bütün insanlığa şâmil bir “Tanrı” kavramı aramaya ve -cihat yoluyla- yaratmaya çalışmıştır. Ama “herşeye muktedir, sıradışı bir varlık” fikrinin, mantıken paradoksal olduğunu ve paradoksların da, hiçbir şekilde tevil edilemeyeceğini bilmediği için, – gördüğü ve hissettiği çelişkileri aşmak üzere- hem Allah'a atfen, hem de kendisi re'sen, pek çok söz söylemek zorunda kalmıştır; o zamanki “bilim”in elverişsizliği yüzünden... Ve böylece de, “tevhid” amacına karşı kullanılabilir, hatta bu amaç için yapılan bilimsel çalışmaları bile gürültüye getirmek için yararlanılabilecek muazzam bir “mugâlâta” malzemesi bırakmıştır; farkında olmadan... Zira o zamanki -hatta bugün bile yaygın olan- düşünceye (zihniyete) göre, ferâseti keskin bir insan, -biyolojik- duyu organları vâsıtasıyla nesnel (objektif) bir görüşe sâhip olabilir, ve de bunu sözcüklerle ifâde edebilirdi. Ve bu gibi “yüksek” insanların idealizasyonu ile de, bir “tek tanrı” kavramı tanımlanabilirdi. Yâni, “bütün insanlar nâmına en doğru (objektif) gören ve söyleyen bir kişi” tanımının idealizasyonu şeklinde bir “Tanrı” -kavramı- düşünülebilirdi... Ama bugün biz biliyoruz ki, beş duyusu sağlam olan her insan (hatta hayvan), kendisinin en doğru (objektif) görüşlü olduğunu, üstelik diğer insanların da -etkilenmeye âmâde- birer obje olarak, kendi duyularının “kapsama alanı” dâhilinde bulunduğunu iddia edebilir. Ve dolayısıyla, “kim, kimin objesidir?” şeklindeki iddiaların sonucunu da, son tahlilde “zor” veya “güç” belirler... Yâni karşı karşıya gelip de birbirlerini süzmekte olan insan ve hayvanlardan hangisinin görüşü en objektif (gerçekçi) sayılabilir ki?... Herhalde en güçlü olanın, değil mi?!... Meselâ ben, bir kedinin, sâhibini istediği gibi idâre ettiğini ve -hatta- kullandığını düşündüğünden, hep emin olmuşumdur... Şâyet kedi de konuşabilseydi, sâhibiyle girişeceği bir “üstün”lük veya “doğru düşünür”lük tartışmasının sonucunu -eminim ki- yine sâhibinin dayağı (yani zor'u) belirleyecekti... Onun için, karşımda sessiz sedâsız oturup -saygılı ve hatta ilgileniyormuş gibi- söylediklerimi dinleyen insanlardan (ve bilhassa kadınlardan) hep şüphe duymuşumdur; “sakın kedi tandanslı(!) olmasın?” diye... Ama buna rağmen çok defa da, şüphelerimde haklı çıkmışumdur. Çünkü, sembolik (matematiksel) mantıkla, objektif (teorik) düşünme liyâkatına sâhip olmayan bu mahlûklar beni, aynen bir kedinin gördüğü gibi (yâni kendince ses çıkaran bir başka hayvan gibi..) görüp değerlendirerek, -hem kelimelerin mecâzi anlamlarını sündürmek, hem de jest ve mimiklere kendilerince anlamlar yüklemek sûretiyle- lâflarımın arkasında ne gibi bir “içgüdüsel artniyet” taşıdığını kestirmeye çalışmışlardır hep... Ve onun için de, diyaloga girdiklerinde ister istemez yalan söylemek, veya “dolan”a başvurmak durumunda kalmışlardır. Ve sonra da, içgüdüsel çıkarlar doğrultusunda, istedikleri şekil ve süreler zarfındaki -açık veya zımnî- bir anlaşmayı kabul ettiremeyince, kuyruklarını kıstırıp sıvışmışlardır; “kapitalizm” cangılında -başka bir hayvana yem oluncaya kadar- içgüdüsel hazlarla vakit geçirecekleri bir cennetin(!) hayâliyle... Yâni, beş duyu sâhibi ne kadar canlı varsa, o kadar da -farklı- görüş vardır aslında... Ama özgüven eksikliği çeken, melekeleri muhtel insancıklar, özgüven sâhibi insanlara -meleke câzibesinin tesiriyle- yaklaşp, onları hayal ettikleri -çobansı- formasyonda ilâhlaştırarak, gruplaşmaya (veya sürüleşmeye), ve dolayısıyla de, bir mensûbiyet duygusu edinmeye meyyal ve muhtaçtırlar; ki dinsel guruplar, cemaatler veya kiliseler de hep bu ihtiyaçtan kaynaklanmaktadır. Zaten “liberal demokrasi” dedikleri düzen de, insanların(!) kendilerini güttürecekleri bir çoban üzerinde anlaşmaları veya -kerhen de olsa- uzlaşmaları demek olmaktadır aslında... **İşte ben bu anlayışa, “akıllı -ama bilinçsiz- hayvan” zihniyeti diyorum.** Yâni, hem bir hayvan gibi içgüdüsel tatminler peşinde koşarak yaşamak, ve de

beslenmeden, çiftleşmeden alınan -hayvani- hazzları, hayatın gâyesi olarak görmek, hem de kararlarında haklı ve/veya doğru (objektif) olduğunu (olabileceğini) iddia etmek şaşkınlığna, veya -şizofrenik- kurnazlığına... Ve de bir “acıklı komedi” izler gibi bakıyorum, bu mahlûkların, hayvânî (çözumsuz) çelişkilerini birbirlerinin gözünden kaçırmak üzere -muhtelif mecâzi ifadelerle- uydurdıkları, bilimsel metodolojiden kopuk ve dolayısıyla de gâyet seyyal olan hukûkî “kânun”larına, ve seçim (oylama) usullerine... Yoksa insanların, insanca (Tanrısal Yol'da) anlaşması demek, bilimsel metodolojik (teorik) platformda anlaşması demektir. Ki bu da, sembolik mantıkla düşünebilen insan seçimiyle birlikte, bilimsel -metodolojik- düşünemeyenlerin, düşünebilenlere endekslenmesini ve/veya bağlanmasını gerektirir; Büyük Piramit'ten önceki Kadîm Mısır'da olduğu gibi... Ve bu da, aynı zamanda, ezberci taklitçi eğitim ve dinsel dogmatizmi aşmak, ve de “politikacı”lık mesleğini lüzumsuzlaştırmak üzere, eğitimin, “seçim (inisiyasyon)” ile birlikte yapılması anlamına gelir. Seçilen “inisiyatör”, her zaman “âlim” bir kişi olmayabilir; ama mutlaka -melekeleri güçlü, ve dolayısıyla şefkate muhtaç olmayan- kendi kendine yeterli bir adam olur bu şahsiyet... Ve onun için de, -eğitim ve yönetim mevkilerine geldiğinde- etrafını saracak olan, müşfik ve sevecen yalakalara îtibâr etmez, ve dolayısıyla çevresinde avane grubu (aile veya oligarşi) barındırmaz; politikacılar gibi... Bununla birlikte, bilimden ve bilim adamının dilinden de iyi anlarlar, bu “inisiyatör” kişilikler; ve dolayısıyla de, “şef ve yalakaları” oligarşilerinin yaptıkları gibi, içgüdüsel ihtiyaçlar doğrultusunda bilim adamlarını yönlendirmeye veya gütmeye çalışmazlar. Tam tersine olarak, kitleleri bilimin açmakta ve göstermekte olduğu mecrâlara kanalize etmeye çalışırlar... Yâni, bilim yapmak/yaptırmak husûsunda zorlama, yönlendirme olamaz; olmamalıdır. Bilime yapılan ideolojik müdâhaleler, onun bütünlüğünü ve insicâmını, dolayısıyla de insanlığın akordunu ve ilerleme ritmini bozar; bozmaktadır... Meselâ, bilimi para zoruyla manipüle eden kapitalistlerin, veya bilimi ideolojilerinin âleti gibi kullanan dinciler ile komünistlerin yaptıkları gibi...

Bilimsel Düşünce, Üç Boyutlu Mekândan Çıkmak (Yükselmek) Demektir.

Geometrik sembolizmle anlatmak gerekirse, denilebilir ki, bir âlemde objektif olabilmek için, o âlemin üzerine çıkabilmek, ve dolayısıyla de, o âleme yeni bir boyut getirmek veya ilâve etmek lâzımdır... Meselâ “düzlem” dediğimiz iki boyutlu mekânı, objektif (kuş bakışı) görebilmek için, buna dik bir doğru şeklinde ilâve edilmiş, bir üçüncü boyuttan bakmak gerekir... Onun gibi, yaşadığımız üç boyutlu âlemimizi, objektif olarak kavrayabilmemiz için de, dördüncü bir boyut yaratmamız icap etmekteydi; etmektedir. Nitekim insanlar, daha oluşum hâlinde iken, ileriye-geriye, sağa-sola, yukarıya-aşağıya doğru yaptıkları hayvânî hareketler dışında, bir de durdukları yerde ritmik tepinme-heceleme (veya âyin) şeklinde bir parametre daha ilâve ettiler hayatlarına (ki bu etkinlik, daha sonraları dans-müzik anlamını kazandı)... **İşte bu parametrenin belirlediği dördüncü boyut da, “zaman” idi...** Bu -dördüncü- boyuta çıkmakla insan(lar), üç boyutlu âlemde bir “taraf” olmaktan kurtulmuş, ve mevcûdâtı bilimsel metodolojiyle görmek (kavramak, anlamak), dolayısıyla de realiteyi, yâni kendi bedeni dahil tüm çevresinin objektif değişimini izlemek, ve gerçekleştirmek imkânına kavuşmuştur. Şöyle ki, ritmik hareketler, yarattığı -doğru düzgün akıp giden- “zaman” kavramıyla birlikte, ölçüm işlevi (fonksiyonu) ve sayı üretici gibi görevler de îfâ ederek, realitenin insan zihnine tasvirini (mapping) sağlamıştır. Yâni insan, zaman boyutunu yaratırken, üç boyutlu mekânlar üstü bir sanal (sayısal) âlem de yaratmıştır zihninde... Ve buradan bakarak, realitenin -beş duyu ile algılanamayacak- derinliklerinde bazı kânunlar ve sâbiteler (değişmezler) keşfedip, sayısal âlemde de “orijin”ler, ve “transandant limit”ler tespit etmiştir. Ki böylece de, kimsenin -hatta tanrıların bile- itiraz edemeyeceği objektif düşünce sistemleri (yani bilimsel metodoloji ve teoriler) ve de kânunlar ortaya çıkmıştır. Ama ne var ki, düzgün olarak akıp giden bir “zaman” hissetmekle (ve de hassas zamanlama yapabilmekle) başlayıp, bilimsel metodolojiyle düşünme etkinliğine kadar uzanan 4.boyut inşâsı (hayatı ve idrâkı) sırasında insanların, üç boyutlu mekândaki (fauna'daki) içgüdüsel refleksif

etkileşimlerden kurtulmaları, arınmaları gerekmiştir ve gerekmektedir; ve bu hükmün (propozisyonun) tersi de doğrudur... İşte onun içindir ki, insanca var oluşun başlarında, tabu denilen fiilî (gerekçesiz) yasaklar -veya frenler- ortaya çıkmıştır. Ama akabinde akıllanan insanın, üreme (veya işgücü) ihtiyâcını farketmesiyle bu “tabu”lar aşındırılmış, ve dolayısıyla de insanlarda, “hormonal bir etkileşim olan cinsel ilişkinin, akli olduğu, ve irâdî kararlar yapıldığı” zehâbî yaratılmıştır. Ve bu yanlış kanıyı doğalmış gibi göstermek için de, yalanlarla dolanlarla, düş kırıklıkları ve ızdıraplarla örülmüş koskoca bir “aşk edebiyâtı” meydana getirilmiştir; bir “şeytan” figürünün gölgesinde... Ve böylece de, bir taraftan -Frankeştayn misâli- insâniyet zararlısı bir “akıllı hayvan” türü yaratılırken, diğer yandan da, bunları tanrısal nasihat, telkin ve tehditlerle idâre etmeye çalışan “tanrı-kral”lar ve ardılları peygamberler çıkmıştır ortaya... Ama bu arada, taa “tanrı-kral”lar devrinden başlayarak ortaya çıkmış bulunan “akıllı hayvan” türünün mârifetiyle, 4.boyutta (etik davranış ve tefekkür boyutunda) hiçbir değer taşımayan “cinsel ilişki” etkinliği ve hazzı, başlıca toplumsal statü ve rekâbet konusu hâline gelmiştir, farkına varılmadan... Onun için de, peygamberler bile, müesses nizâmın statü belirleme kurallarına uymak zorunda kalarak, olağanüstü cinsel ilişkilerde bulunup bununla övünmüşler, ve dolayısıyla de geri insanlara kötü örnek ve/veya özendirici olmuşlardır; “âleme verir talkını, kendi yutar salkımı” meseli mûcibince... Ama netice itibâriyle peygamberler, fuhuş ve oburluğun vicdanlarda yarattığı – 4.boyuta çıkamamaktan, dolayısıyla hayvanlaşmaktan mütevellid- rahatsızlığı “günah” diye nitelendirerek, bunun bedeli (veya ceremesi) olarak insanlardan, muhayyel bir “tanrı” kişiliğine mâtuf gibi görünse de, aslında mevcut güç odaklarına yönelik olan, bir “tapınma (itaat) kültürü”ne uymalarını istemişlerdir. **Yâni, -muhârip-popülâsyon ve işgücü kazanmak için insanlara “tabu”ları çiğneten de, ondan sonra insanların vicdânından doğan pişmanlık duygusunu, -“günahtan kurtarma” vaadiyle-kendilerine itaat ettirmek için kullanan da, aynı “tanrı-kral”lar ve “peygamber”ler zihniyetidir.** Ki böylece peygamberler de, yap-boz tarihinin bir figürü hâline gelmişlerdir; son tahlilde... Zira onların öğretisi, -son peygamber Muhammet’in “tevhid” ilkesine kadar- “kapitalizm” doktrinleri ile gâyet iyi örtüşüyordu. Yâni dinsel ümmetler de, aynen “işçi sınıfı” gibi, ne kadar yiyip içip ürerlerse, o kadar -tövbe ve şükür ibâdetleri ile- itaatkâr olacaklar, itaatkâr oldukça da, daha fazla tüketip üremek imkânına kavuşacaklardı; ki böylece de, kapitalist ekonominin “büyüme süreci” yaşanacaktı... Bu sürecin sonunda fuhuş, oburluk ve yolsuzluklar had safhaya geldiğinde ise isyân etmek gerekiyordu; ki “kapitalizm”de de bu dönemeç, “daralma krizi” anlamına geliyordu. Fakat bununla birlikte, isyan sonucunda başa geçen/geçirilen kişiye de, aynı “tapınma kültürü”ne istinâden itaat edilmesi gerektiğini dayatıyordu; dînî akideler de, kapitalist doktrinler de... Ama aynı zamanda, kendi çaplarında “hânedân” oluşturma heveslisi, bir sürü -görgüsüz ve açgözlü- yeni zenginlerini de yaratarak... Halbuki “tapınma” raddesindeki bir itaat beyânı, sorumsuzluğun açık ikrârı demektir; ki birey insanların yapacağı ve sosyalleşmiş toplulukların kabul edeceği bir şey olmasa gerek'ti. Çünkü, insanlığın “varoluş” çelişkisi olan “içgüdü-irâde” diyalektik çelişkisini artık, birey insanlar, bilinçli olarak kafalarında, “akli oto-kontrol” şeklinde yaşamalı, ve bunu topluma -toplumsal çalkantılar şeklinde- yansıtmamalıydılar... İşte bizim atalarımız da, İslâmî “tapınma kültürü”nün bütün Dünya halklarına yayılacağı ümidi ile -yüzyıllar boyu- cihat yaptıktan sonra hüsrâna uğrayınca, bunları düşünmeye başladılar. Ve özellikle 1826'dan sonra da, “namaz” gibi tapınç ritüellerini -sanki hâlâ sefer (cihat) yollarındaymışlar gibi- ihtiyârî sayarak, günlük hayatta rindâne (boşvermişlik'le) yaşayıp, tefekkür etmeye ve İslâmî akideyi (öğretiyi) sorgulamaya başladılar... Mesela ben, 1870'lerde doğmuş ve namazını bırakmamış olan dedemin (Ahmet Suphi Gürânî'nin) bile, dînî öğretiyi açıkça sorguladığına şahit olmuşumdur... Babam Orhan Gürân'la ise, dinin nasıl aşılabileceğini ve aşılması gerektiğini, “kıyamet” denilen dînî kavramın, insanlığın değil din'in sonu olarak anlaşılması gerektiğini, çünkü “Öbür Dünya” kavramının, insanlığın yapılandığı “Panteist Zon” gibi olduğu kadar, sınıfsal, zümresel çelişkilerin aşılabileceği, -dolayısıyla de insanların dinsel nasihatlarla gerek duymayacağı-

“Tarih Sonrası Toplum” şeklinde de anlaşılabilirliğini uzun uzun tartışmışımdır; hem de kendisini hiç kırmadan, hatta zaman zaman katkısını ve tasvibini de alarak... Yoksa, **“bir devirde tüm insanlığın inisiyatörlüğünü yapmış olan bir toplumda, -realiteden ders çıkaracak- hiç mi, otokritik sâhibi insan(lar) bulunmaz yâni?..”** diye sormak gerekir... Ve de bugün hâlâ, “kahraman(!) Osmanlı'nın torunlarıyız” şeklinde tezâhür eden övünmeleri ise, son “ricat” savaşlarında askere “gaz vermek” için yapılan hamâsî ajitasyonun, ücrâ köylerden -geç- gelen yankısı olarak anlamak ve ciddiye almamak gerekir. Veya, başka bir ifâdeyle, bu “echo”ları ciddiye alıp da, üzerinde siyaset yapmaya kalkanlar, sahtekâr ve düzenbaz politikacılar başkaları değildir; ve yaptıkları veya yapabilecekleri de, mensuplarının birbirini yediği, bir nevi “echo-system” yaratmaktan başka bir şey olamaz, denilebilir... Onun için, son tahlilde şu söylenebilir ki, son dinin son bayraktarları olan bizler, “tevhid”in eylemsel cihatla gerçekleşmeyeceğini anlayınca, “tarikât”ın “düşünce-davranış etkileşimi” sistematiğinden hareketle “ceht” ederek geliştirdiğimiz bilimsel metodoloji vâsıtasıyla, “Tanrı= herşeye muktedir, sıradışı bir varlık” kavramının paradoksallığını farkedip, bütün dînî ve felsefî mülâhazaların (mugâlâatların) üzerinde bir bilimsel “Tanrısal Yol” argümanına ulaşmış bulunmaktayız artık...

Atatürkçülük Diye Bir Dogmatizm Yaratılınca...

Biz böyle bir bilimsel düşünce veya metodolojiyle, Atatürk'ün tesis ve tespit etmiş bulunduğu “lâik geçiş düzeni”nde ilerlerken, O'nun ölümünden sonra “Atatürkçüyüz!..” diye ortaya fırlatarak Devlet'i ele geçiren Batı hayrânı, veya Batı “kompleks”li konformist düzenbazlar, bütün zamanlarını “Atatürk Dogmatizmi” uydurmak yolunda harcayınca, Emperyalizm'in “empas”ına (veya “kumpas”ına) düştüler; ve de düşürdüler milleti... Çünkü bu, “Atatürkçü” geçinen mahlûklar, O'nun “en hakiki mürşit ilimdir” sözünü bile tam olarak (muhtevâ olarak) anlayamadılar; ve onun için de, önce “ilim”in tanımını düşüneceklerine, her iddialarının (veya hipotezlerinin) başına “bilimsel” sıfatını -bir artikel gibi- yapıştırınca, bilimsel cevâhir yumurtladıklarını zannettiler. Ve böylece de, önce bilim yuvaları olması gereken müesseseleri, yâni üniversiteleri kapturdılar gericilere; mürtecilere... (Zira bu Atatürkçü(!) dangalaklar, mürteciler ile -en azından- “ahlâk'ın din(ler)den kaynaklandığı” şeklindeki bir yanlış kanıyı paylaşıyorlardı; antropolojiden hiç anlamadıkları için..) Sonra da, -en güncel- bilim literatürünü ezberlemiş, ve emperyalist ülkelerin dillerini bellemiş mürteci kadrolarla, emperyalizmin kurduğu ittifak arasında “tost kaşarı” hâline geldiler; yamyassı olarak... Halbuki Atatürk ardıllarının, herşeyden önce “bilim” tanımını doğru yapmaları, ve ondan sonra da, bu tanıma uygun veya yatkın olmayanları (dogmatik kafalıları), “üniversite”nin -fen ve teknoloji bölümlerinin- kapılarından içeri sokmamaları gerekirdi. Yâni meselâ -en basitinden- “Russell Paradoks”u bilmeyen ve/veya anlamayanlar, dolayısıyla de “sıradışı varlık” kavramının akıl dışı olduğunu idrâk edemeyenler, -edebiyat ve felsefe (ilâhiyât) bölümü dışında- üniversite eğitimine alınmamalıydı; ki bu şekilde de, devletin yönetim ve eğitim kurumlarının başlarına, dindar kişilerin geçmesi imkânsız kılınmalıydı. Ve böylece de, ülke çapında bile “tevhid”i gerçekleştiremeyecekleri halde, dindar -dolayısıyla de “imam”- geçinerek devlet ve hükümet başkanı olan, sahtekâr düzenbazların türemesine olanak tanınmamalıydı... İşte o zaman Atatürk'ün tespit ve tesis ettiği “lâik geçiş düzeni” yumuşak bir süreç olarak geçirilecek, ve din, sâdece kırsal kesimlerde, mahalli inançlar ve tapınç ritüelleri hâlinde yaşanabilirken, şehirlerde de atalardan kalma -ihtiyârî- âdetler olarak iddiasız, tartışmasız ve sönümlü bir şekilde sürecekti; sürdüğü yere (zamana) kadar... Ama ne var ki, onlar (Atatürkçüler) bunun tam tersini yapmışlar, ve de kendilerine itaatkâr davranıp yalakalık yapan mürâi gericilere, -kol kanat gererek- akademik ünvanlar ve/veya itibar kazandırmışlardır... Ayrıca, İst. Teknik Üniversitesi'nin, -gelişmiş matematik ve fizik teorilerinden ayrı tutularak- katı (19. Yüzyıl tipi) bir “pozitivizm” kalıbına sokulmuş olan müfredâtıyla, nasıl bir “gericilik yuvası” hâline getirildiğini de unutmamak gerekir... İşte onun içindir ki, artık yumuşak bir geçiş süreci, sözkonusu -bile- olamaz. Bütün

Ortadoğu artık, palazlanmış ve emperyalizm indinde itibarlı kılınmış dinî liderler vâsıtasıyla, cemaat-cemaat; mezhep-mezhep (veya kilise-kilise) çekişme ve parçalanma sürecine girmiş veya sokulmuştur. **Dünya çapında “tevhid”i gerçekleştirmek üzere, asırlar boyu ceht göstermiş ve cihat yapmış fâtiplerin torunları olan, akli başında hiçkimse, bugün gidip de, bir “İslâmî kilise” mensûbiyetini kabullenemez.** Ve aynı zamanda, “tevhid”in -dinsel terminoloji ve metodoloji ile- gerçekleşmeyeceğini anlayamayan, veya anlayıp da anlamazdan gelen sorumsuz salakların veya düzenbazların tahakkümünde (ve/veya idâresinde) de yaşayamaz; toplumun geçirdiği tarihî süreçleri yansıtmayan, ve de bu süreçlerin bilincinde olan insanlardan gizlenerek çıkarılan “anayasa” varakaları dayatılmış olsa da... Çünkü Türkiye, nesebi gayri sahih olan, ve de komaca akılla bir yerlere gelmiş bulunan insanların yönetebileceği bir ülke değildir; hem yazmış (yapmış) olduğu “tarih”, ve hem de içinde bulunduğu coğrafya itibâriyle... Kaldı ki, iki üç kuşaklık “neseb”leri bile sahih olmayan, veya ancak bir şöretli “familya”ya atfen soylarına meşrûiyet zemini arayan bu mahlûkâtın, oturmuş oldukları mevkileri benimseyip de, -dejenere- Osmanlı Hânedânı'na öykünen bir kafayla “tarih” yazmaya kalkmaları hâlinde, bunun bizim için felâket olacağını, çünkü o taktirde sâdece coğrafyadan değil, tarihten de silineceğimizi (kopacağımızı) gâyet iyi anlar, akli başında olan herkes... Çünkü zâten son (satılmış) Osmanlı, yazdırdığı düzmece tarihlerle, işine gelmeyen önemli şahsiyetleri yok saymış ve nisyâna terk etmiştir. Ve üstelik, daha sonra Cumhuriyet'in başına çöreklenen “Atatürkçü Klik” de, tarihi kökleri olan asâletli masâletli (veya görgülü) birileri çıkıp da başlarına dert açmasın (veya eleştirmesin) diye, aynı sansürü devam ettirmiştir tarih kitaplarında... Onun için de, gerçek tarihimizi ortaya çıkarabilmek için, -bilimsel yolda- biraz ilerlemek ve ileriye görebilmek gerekmiştir... Demek ki biz Türkler, “tapınç ritleri” karmaşasının dışında bir birlik oluşturabilmemiz için, dinsel ibâdet ve işâret ritüelleri ile birlikte, mevcut “tarih” bilgilerinden de medet ummamalıyız artık... Hatta üst yönetim mevkilerine, İslâmî Cemaat (veya kilise) mensuplarının seçilebildiği bir devlet yapılanmasını da -asla- varlığımızın teminâtı olarak görmemeliyiz. Ve de, ritmik bir zaman birimi ve âleti (saat) yaratarak, bütün sözlerin, ölçülü davranışların ve ibâdet ritüellerinin kaynağı olan “ritm melekesi” vâsıtasıyla rezonans hâline geçmeliyiz; tıpkı uzak atalarımız olan Şâman'ların yaptığı ve yaptırdığı gibi... Böylece, Mehter ritmi ve kılıçla gerçekleştiremediğimiz “tevhid”, - “saat” âletiyle akort edilip güdümlenen- bir “yaşama-çalışma ritmi”nde herkesin rezonansa sokulmasıyla, mutlaka gerçekleşme yoluna girecektir; İslâmî (dînî) terminoloji ve akîde(ler)den sarfinazar... Böyle bir evrensel (ve bilimsel) inisiyatif, bizim bağımsız varlığımızın teminâtı olacaktır. Öyle ki, -mevcut- devletimizin en rijit kurumları (meselâ Ordu) bile satılsa, ve/veya yabancıların eline geçse, yine de insâniyetin ilerleme (tekâmül etme) sürecinin bayraktarlığını yapmakla, bağımsız varlığımızı ispat edebiliriz; taa ki “tarih sonrası” devrin belli bir aşamasında, bütünleşmiş insanlığın içinde eriyinceye kadar... **Son tahlilde şu nokta çok iyi anlaşılmalıdır ki, ritmik zaman -ölçüsü- birimi ve bu birime göre âyarlanmış bir “saat” âleti, başlangıçta mâsum bir “protest akım” olarak da yaşama geçse, sonunda bir matkap gibi oyarak kapitalist düzenin derûnuna nüfûz edip, kapitalistleri “zapt-u rapt” altına alacaktır. Çünkü “ritmik zaman” algısı ve duygusu, insanlığın gerçek (metafizik olmayan) rûhudur... Onun için, anti-kapitalizm ve anti-teizm adına serdedilen bütün fikirler, realiteyle arakesit noktası (veya elemanı) olarak, “ritmik zaman ölçüsü”nü, veya “ritm melekesi”ni almak zorundadırlar. Aksi halde, Kapitalizm adına provokasyon yaratmaya mâtuf son mugâlâta olarak tarihe geçeceklerdir; Kapitalizm'in ebedî bir “toplumsal düzen” olmadığı anlaşılmalı birlikte... Üstelik, bugün Kapitalizm'in güdümünde “icra-i sanat” eyleyen spesiyalist konformist bilimciler de, bir devrin “gâfil âlim”leri olarak anılacaklardır...**

Ayrıca bu “tebliğ”in, Atatürk'çü geçinen “samimi (bir yere bağlı olmayan) gâfil”leri de, -gericilerin, “dinsizlik” şantajından kurtararak- uyandıracığını umarız... Düşünsünler

bakalım, Atatürk böyle bir şantaja papuç bırakırmıydı; veya bıraktı mı, diye... Çünkü, birşeyler yaratmak veya doğurmak için, ceht gösterenlerin içindedir Tanrı... Veya bilimsel yolda (Tanrısal Yol'da) ilerleyenler, Tanrı'nın tecelliyâtıdır aslında... Olan'ı veya bilinen'i, reforme veya speküle etmek isteyenlerdir ki, “tanrı”yı, tanık gibi gösterip haklılık kazanmak üzere, kendilerinden ayrı, sıradışı -güçlü ve muktedir- bir kişilik olarak kurgularlar...

SON OLARAK AÇIK YÜREKLİLİK VE CESÂRETLE BEYÂN ETMELİYİZ Kİ, BİZ TÜRKLER, BAŞIMIZDA DİNDAR BİR CUMHURBAŞKANI'NA VE BAŞBAKAN'A KATLANAMAYIZ ARTIK... HELE Kİ ATATÜRK GİBİ BİR ÖNDERİ DE ÇIKARDIKTAN SONRA... Aksi bir durum, Emevî, Abbasî biatlılarının ve kölelerinin -Türkiye'de- Türklüğü asimile ettiğini gösterir; ki bu mümkün değildir... Biz Türkler, bütün dindarlara ibâdet etme ve bildiği gibi yaşama serbestisi tanırız; ve tanımışızdır da... Ama herhangi bir mahalli “antika” zihniyetin, evrenselliğe (tevhîde) yönlendirilmiş irâde ve bilincimize ipotek koymasına, asla tahammül edemeyiz; ve etmemişizdir de...

- **Ali Ergin Güran: 14/02/11**